

Singapor je pripravljen za dolgo obleganje

Angleži so potegnili vse čete z Malaje na otok Singapor. — Otok je dobro pripravljen z zalogaми živil in municije. — Branitelji otoka upajo, da bo prišla kmalu pomoč.

Singapor, 1. febr. — Angleške čete so se umaknile s polotoka Malaje na mal otok Singapor pričakuje, da jim bo prišla kmalu na pomoč zavezniška armada. Do tedaj so pa branitelji pripravljeni, da do zadnjega moža branijo otok in trdnjavo Singapor. Sovražnik ima veliko premoč v letalih, tankih in ladjah.

Časopisnega papirja bo dovolj za normalne potrebe

Washington. — Urad za vojno produkcijo pravi, da sedanji položaj kaže, da bo časopisnega papirja dovolj za navadne potrebe, da si ne more reči, kaj bo še prinesla bodočnost. Vendar urad urgira tiskarne, naj varčujejo s papirjem in vsem, kar se potrebuje v tiskarni. Obenem urad svari tiskarne, naj si ne nabavljajo zalog in da naj kupujejo papir in potrebščine samo za vsakdanjo rabo.

Pisma vojakov s fronte povzročajo glavobol nacijem

Stockholm, Švedska. — (ONA). — Pisma nemških vojakov s fronte povzročajo težak glavobol nemškemu propagandnemu ministru Goebbelsu. Nacijski voditelji so mnenja, da ni na vojski fronti ničesar takega, da se izplačalo pisati o istem. Toda vojniki pišejo vseeno.

Ako vojniki pišejo, zvedo doma o strašni resnici na fronti. Ako cenzura pisma ne pusti domov, ljudje sumijo, da se jim prikriva resnica. Ako cenzura črta gotove stvari v pismih, postajajo svoji doma nezaupni in morala pada.

Nekaj časa niso pustili naciji nobenih pism s fronte. Rekli so, da ni prometnih zvez dovolj za pošto. Potem so začeli pripovedovati vojakom na fronti, da doma ne pričakujejo novic s fronte, ker je to zadeva vojaštva.

Toda vojakom taka predavanja niso šla k srcu. Zavedajo se velike nevarnosti, v kateri so vsak dan, je naravno, da vsak rad piše domov pismo, morda zadnje.

Graduacija

Na Collinwood višji šoli je z dobrim uspehom graduiral Lou Fortuna, sin Mr. in Mrs. Louis Radi dobroga učenja mu je šola pri Willard Storage Battery Co. Čestitamo.

Na isti šoli je z dobrim uspehom graduiral tudi naš točni in pridni raznašalec Paul Fortuna, sin Mr. in Mrs. Fortuna iz 1208 E. 167. St. Mladi Pavel je dobil stalno delo v tovarni. Naše čestitke!

Pojasnenje umor

V petek večer so dobili ustreljenega Samuela Fadek, ki je vodil gazolinsko postajo na 3453 Scranton Rd. V soboto je pa policija prišla nekega 16 let starega fanta, ki je priznal umor. Rekel je, da je bil s svojim avtom v nezgodi. Izposodil si je samokres od nekega prijatelja in šel na rop, da bo dobil denar za popravilo svojega avta.

Kratke vojne in druge vesti

TOKIO. — Depeše iz Rima poročajo, da je dospel v Rim nemški feldmaršal Goering, ki ima važne seje z načelniki italijanskega letalstva. Seja bo določila priprave za splošen napad v Sredozemlju.

ANGORA, TURCIJA. — Premier Orbay, velik prijatelj Anglije in zagovornik ameriško-turške zveze, bo imenovan za poslanca v Londonu.

SANTIAGO, ČILE. — Juan Antonio Rios, zagovornik sodelovanja z Zed. državami, je zmagal pri predsedniških volitvah. Premagal je prejšnjega predsednika Ibanez del Campo, katerega so podpirale očiške sile.

LISBONA, PORTUGALSKA. — Sem je dospel 40 Amerikancev, med temi 21 ameriških diplomatskih uradnikov iz Romunije. Ti so se pridružili skupini ameriških konzularnih uradnikov iz Madžarske. Čakali bodo, da pridejo iz Amerike madžarski in romunski diplomatski uradniki, ki bodo tukaj zamenjani za ameriške, nakar se vrnejo v U. S.

BAGDAD, IRAK. — Tukaj je umrl Paul Knabenshue, ameriški poslanik za Irak. Doma je bila iz Los Angelesa, Cal. Umrl je na posledicah operacije.

Ameriške bojne ladje in letala so napadla japonske pozicije na otokih v Tihem oceanu

Washington, 1. feb. — Ameriške bojne ladje in bojna letala so nenadno napadla japonske oporišča v Tihem oceanu. Amerikanci so pri tem potopili mnogo japonskih ladij in uničili mnogo letal ter bombardirali japonske naprave na otokih. Pri tem napadu sta dobili lažje poškodbe dve ameriški ladji in izgubljenih je bilo 11 ameriških bojnih letal.

To je bilo prvič, da so ameriške bombe padle na japonsko ozemlje. To, da so Amerikanci izgubili 11 letal, in da sta bili dve bojni ladji poškodovani kaže, da se je moral vršiti silen boj med ameriško in japonsko bojno silo.

Amerikanci so izvedli nenaden napad na otočje Marshall in Gilbert, kjer so upali presenetiti japonsko bojno ladjevje. To otočje, ki leži 2.000 milj južno od Havajev, najbrže služi za oporišče japonskih podmornic, ki operirajo ob ameriški pacifični obali.

Namera Japoncev, da bi zavzeli trdnjavo Corregidor, se je izjalovila

Washington, 1. feb. — Vojni oddelek poroča, da so hoteli Japonci napasti in okupirati trdnjavo Corregidor v zalivu Manila, toda močan topovski ogenj iz trdnjave je nakano preprečil. Japonci so koncentrirali številne čolne in male barke, s katerimi bi prepeljali vojaštvo na otok, na katerem stoji trdnjava. Kraj zbiranja japonske napadalne sile je bil pri Ternate, 25 milj južno od Manile. Toda posadka v trdnjavi je zvedela o tem in koncentrirala topovski ogenj na to mesto. Kot naznanjajo poročila, so krogle iz ameriških topov razbile in uničile japonsko floto in vso bojno opremo.

Koliko japonskih ladij je bilo uničenih, ni znano. Toda zbranega je moralo biti mnogo ladjevja, ker z majhno skupino bi Japonci trdnjavo ne napadli.

Odbor pev. zbora SDD

Mladinski pevski zbor SDD na Waterloo Rd. je izvolil za letos sledeči odbor: Predsednik John Terlep, podpredsednik John Sorc, tajnica Jennie Sever, 435 E. 156th St., tel. KENmore 4947-J, blagajničarka Katherine Artel, zapisničarka Josephine Nagode, nadzorni odbor: Jerry Pike, Anna Cergol, John Steblaj, pevovodja Louis Seme. Redne pevske vaje so vsak četrtek od 5 do 7 zvečer, seje so vsak 3. ponedeljek v SDD na Waterloo Rd.

V bolnišnici

Mrs. Marie Glavich iz 1531 E. 70. St. se nahaja v Polyclinic bolnišnici, soba št. 112, kjer se jo lahko obišče od 2 do 3:30 popoldne in 7 do 8 zvečer.

Zima v Clevelandu

V soboto je bilo deževno, toda proti večeru je prišla prava sibirski zima, ki je spremenila moker ceste v pravo drsalico. Poroča se o mnogih cestnih nezgodah. Za danes napovedujejo okrog 20 stopinj pod ničlo.

Odložite se takoj!

Zdaj že vsak ve, da se vrši v nedeljo 8. februarja zvečer banket v počast ministru Snoju. Vsak tudi ve, da mora odbor pravočasno vedeti, koliko oseb se bo udeležilo banketa. Zato apeliramo na one, ki se nameravajo udeležiti, pa še nimajo vstopnice. Pokličite naš urad. HE-0628 in poslali vam bomo vstopnico, ali jo pa rezervirali za vas. Na banketu pričakujemo najmanj 500 oseb.

Mornarica bo trenirala najboljše avijatičarje na svetu

Washington. — Mornariški oddelek naznanja, da bo začel s programom za masno treniranje avijatičarjev. Vsako leto bo izvežbanih 30.000 pilotov. V ta namen bo mornariški oddelek vzel v najem za časa vojne štiri univerze. Imena teh še niso dana v javnost. Samo toliko je znano, da se nahaja ena na vzhodu, ena na zahodu, ena na jugu in četrt na osrednjem zahodu.

Program govori za 2.500 novih letalskih kadetov vsak mesec. Šola za avijatičarje bo tako kompletna, da bo izurila najboljše tip pilotov na svetu. Treninga bo prve tri mesece ena najbolj napornih v zgodovini vojaštva. Opravljati bodo morali najtežja dela, marširati od sončnega vzhoda do zahoda 40 milj.

Šele potem, ko bodo tako fizično močno utrjeni, bodo poslani v šolo za avijatičarje.

Letake je raznašal kar med nemškim vojaštvom

Stockholm. (ONA). — Harald Sköjd, računski uradnik, je bil ustreljen po nemških oblastih, ker je razdaljal protinazijske letake med nemškim vojaštvom po Norveškem. Istočasno so bili usmrčeni štirje drugi Norvežani, ker so skušali pobegniti v Anglijo.

V bolnišnici

Po enem tednu boleznij je umrl v nedeljo jutraj ob petih v St. Alexis bolnišnici George Yuso Mravunac, rodom Hrvat, star 49 let. V Ameriki je živel nad 31 let. Bil je član društva Zrinjski Frankopan, št. 403 HBZ. V starem kraju zapušča sestro Katarino in brata Pavla. Tukaj v Ameriki nima sorodnikov. Bil je samski in je živel na 8120 Harvard Ave. Pogreb bo v sredo jutraj ob 8:30 iz pogrebnega zavoda Louis Ferfolia, 9116 Union Ave. v cerkev Sv. Imena na Broadway.

Danes je zadnji dan za nakup avtnih znamk

Prav za prav je bil včeraj dan, ko je moral imeti vsak avto davčno znamko za \$2.09. Toda davčni urad v Washingtonu je dal rok danes do polnoči, ko mora vsak lastnik avta kupiti to znamko, ali bo pa plačal kazni. Kazen je \$25 globe ali zapor 30 dni. Znamke naj se prilepijo na desni spodnji vogal šipe spredaj.

Zelo važna seja

Jutri večer bo v navadnih prostorih zelo važna seja podružnice št. 14 SZZ. Prošene so vse članice, da se gotovo udeležijo te seje.

Registracija mladih in starih do maja

Washington. — Kakih 13.000.000 fantov in mož, v letih 18 in 19 ter od 45 do 64, se bo moralo registrirati enkrat v aprilu ali maju. Ti ne bodo poklicani v vojaško službo. Registracija ima samo namen pokazati moško silo Zed. držav od 18. do 64. leta.

Registracija se bo vršila počasi in bo vzela morda cel mesec časa. To registracijo je ukazal kongres.

Naborna komisija naznanja, da je zdaj vse pripravljeno za registracijo moških od 20 do 44 leta, ki se bo vršila 14., 15. in 16. februarja. Registrirati se bodo morali vsi moški, ki se še niso. Ti bodo na razpolago armadi za vojaško službo.

Vsa registracija moških od 18. do 64. leta bo pokazala okrog 40.000.000 moških. Prva registracija v oktobru 1940 je naznanila 16.500.000 imen. Druga registracija 21 let starih je pokazala 750.000 imen. Na 16. februarja se bo registriralo kakih 9.000.000 moških in registracija v maju korog 13.000.000.

Nizozemci se silovito bore proti močni japonski sili, ki se skuša izkrcati v važnem pristanišču

Batavija. — Med nizozemskimi četami in močno japonsko armado se bije silovit boj na morju, na suhem in v zraku. Japonci so se naenkrat pojavili pred Amboina, drugo najvažnejše nizozemsko pristanišče. Dočim so se približale ladje z vojaštvom blizu obrežja, da jih tam izkrcajo, sipljejo japonski rušilci in križarke težke izstrelke v mesto. Nad mestom so se pa zgrnili japonski bombniki, ki neprestano mečejo bombe v mesto.

Poleg tega, da se Nizozemci branijo in skušajo kolikor mogoče dolgo zadržati Japonce, pa uničujejo vse, kar bi imelo kako vrednost za Japonce, če bi dospeli na suho. Japonci so začeli obstreljevati pristanišče v petek in takoj so šli na delo posebni oddelki vojaštva, ki so imeli že prej naročeno, kaj naj zažgejo in uničijo, če pridejo Japonci pred pristanišče.

Kitajci prodirajo proti Cantonu; Japonci so v polnem umiku

Cungking, Kitajska. — Japonska armada se umika proti Cantonu potem, ko so jo zapodili v beg Kitajci po petdnevni bitki vzhodno od mesta. Kitajska armada je tesno za petami umikajočih Japoncev, poroča kitajsko vrhovno poveljstvo. Canton je najvažnejše kitajsko mesto in je v rokah Japoncev že od leta 1938. Leži 60 milj severno od Hong Konga, ki so ga Japonci nedavno vzeli Angležem.

Nemci uhajajo preko meje v Švico

Zurich, Švica. (ONS). — Nemški vojniki uhajajo vedno v večjem številu preko meje v Švico. Zlasti uhajajo mladi vojniki, zato jih nadomeščajo s starejšimi in mlade pošiljajo na rusko fronto. Nemška tajna policija je v Švici, da lovi dezertarje. Ti ji ubeže samo tedaj, če se dajo ujeti švicarskemu vojaštvu.

Vrnite vstopnice

Tajnike in tajnice društev kot tudi posameznike se tem potom prosi, da vrnejo neprodane vstopnice od "Rooseveltovega plesa", da se bo lahko zaključilo račune. Neprodane vstopnice ali denar za prodane naj se izročijo tajnici prireditve.

NA TAK NAČIN PA MORA BITI USPEH

Odbor društva sv. Kristine št. 219 KSKJ naznanja članstvu sledeče: "Uradno se naznanja, da bo imelo društvo sv. Kristine št. 219 KSKJ prihodnjo nedeljo svojo sejo takoj po zadnji maši, to je opoldne. To pa zato, ker se vrši ob dveh popoldne slovensko narodno zborovanje v SND na St. Clair Ave. Seja je bila prestavljena, da bo tudi našemu članstvu dana prilika, da se tega zborovanja udeleži, ker takega pomembnega shoda ne smemo zamuditi.

"Odbor apelira na članstvo, da se udeleži seje opoldne, ob dveh pa naj pohiti v Cleveland na tabor slovenskega naroda. Za odbor: Math Tekavec, predsednik; Terezija Zdegar, tajnica; Mary Jarc, blagajničarka."

Če se bodo vsa naša društva na tak način zavedala velikega pomena te narodne manifestacije, ki se vrši v nedeljo 8. februarja v SND na St. Clair Ave., potem uspeh ne more izostati. Vsa čast zavednemu društvu sv. Kristine!

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
JAMES DEBEVEC, Editor

6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50. Za Cleveland po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto \$7.00.
Posamezna številka 3c

SUBSCRIPTION RATES:
United States and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U. S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carrier, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1878.

83 No. 27 Mon., Feb. 2, 1942

Izza kulis v Washingtonu

(Za Ameriško Domovino poroča kongresnik Stephen M. Young)

Če bomo hoteli premagati Nemce v Evropi, bodo to izvedli bombniki iz oporišč v severni Afriki in vojaštvo, ki bo začelo z ofenzivo v Italiji ali Norveški. Važnost zmage v severni Afriki ni mogoče dovolj poudarjati. Ako bodo imeli Nemci v posesti severno Afriko, sicer vojne ne bodo ravno dobili, toda je tudi izgubili ne bodo.

Donald M. Nelson, vodja industrijske produkcije v Zedinjenih državah, ima največjo oblast in odgovornost za predsednikom. Kot načelnik urada vojne produkcije, je njegova beseda, kar se tiče vojne produkcije, zadnja. To je vojna splošne produkcije. Nelsonov uspeh ali neuspeh v tem uradu je ogromne važnosti za vse. Ako se bo obnesel v tem delu, bo morda naš prihodnji predsednik, ko se bo umaknil Roosevelt, ako se ne bo obnesel, bo šel nazaj k Sears-Roebuck, Co., kjer je bil dozdaj.

Kongres se je vprašalo, naj preskrbi 19 milijonov dolarjev za 50,000,000 plinskih mask za civilno prebivalstvo. Te plinske maske naj bi se dajale zastoj ljudem, ki prebivajo v okrožju 200 milj od obrežja Atlantika, Tihega oceana ali Mehškega zaliva. Toda ali ni boljše, če se pripravljamo proti zračnim napadom s tem, da izdelujemo protizračne baterije, letala in opremo za armado na Havajih in Filipinih? Ako bo napadeno naše obrežje, bodo stopila naša letala v akcijo. Dajmo jim polno zaupanje in pohitimo izdelovanje orožja.

Lastniki avtov, katerim preti pomanjkanje pnevmatik za kolesa imajo dovolj vzroka, da bi protestirali proti temu, da bi armada kupila en tisoč kavčugastih podlog za pljuvalnike. Z drugimi besedami: 3,000 funtov kavčuga naj bi šlo za podlogo, ki bi se jo delo pod pljuvalnike.

Kongresnik Hess iz Cincinnati, ki je znan, da zna naglo misliti, je rekel: "Dajmo tem armadnim častnikom, ki sede za mizo, pouk, kako se pljuje naravnost, a ljudem dajmo kavčug za njih kolesa."

Tajnost je v teh časih zelo važna stvar. Kadar čitate, da je bil kak ameriški tovorni parnik torpediran v bližini našega obrežja, lahko z vsoto gotovostjo sodite, da je bila poplajena vsaj ena nemška podmornica pri tem, ali takoj zatem. Ena leži v plitki vodi blizu našega obrežja in se jo je prav lahko opazilo iz letal. Toda naša mornarica ne poroča o uničenju sovražnih podmornic. To vpliva porazno na sovražnika, ki ne ve, kaj se je zgodilo s podmornico in posadko. Ako ne bo o podmornicah, ki so odplule iz nemških pristanišč, nobenega poročila več, bo ta negotovost vplivala na nemške mornarje, da se bodo pobunili, kot so se leta 1918.

Da se ne pozabi...

Za župnikom Silvanijem je prišel župnik Zlobec na Krkavce. Toda fašisti, zlasti pa nadučitelj, so mu tako nasprotovali in ga šikanirali, da se je kmalu poslovil tudi on.

Potem je pa prišel Karl Cesar, ki se pa ni izkazal, da je vreden slovenskega imena. Dasi Slovenec po rodu, se je podal fašistom, da ni svojim slovenskim župljanom niti odzdravil v slovensčini, kaj šele, da bi jim pridigal v njih materinščini, ali da bi molil slovenske molitve. To pa ni bilo po volji škofu in na željo faranov ga je premedil drugam.

Njegov naslednik je bil župnik Karl Essich. Ko je ukazal odstraniti papir, s katerim so fašisti prelepi slovenske napise na podobah v cerkvi, ga je komisija v Pulju obsodila na eno leto v pregonstvo; odpeljali so ga vklenjenega v verige. Toda posredoval je Vatikan in g. Essich je bil izpuščen, še predno je došel na kraj pregonstva. Vendar se je moral odpovedati župnijski v Krkavcih.

Za njim je prišel župnik Sancin, ki pa tudi ni dolgo vzdržal radi gonje fašistov. To je bilo leta 1930 in ker je škof videl, da ne more radi pregonjanja fašistov noben duhovnik vzdržati v Krkavcih, je cerkev zaprl. Ob času, ko je ta knjiga izšla, leta 1936, ni bilo na tej fari še nobenega duhovnika.

Leta 1931 je mladinska organizacija Balilla prosila škofa, naj bi dovolil v Krkavcih cerkvene obrede v italijanščini za lokalno Balillo. Toda škof je odrekel, dokler ne bodo fašisti in lokalne oblasti dovolile rabo slovenskega jezika v cerkvi. Radi tega odločnega škofovega nastopa so začeli fašisti zdaj hudo kampanjo proti njemu.

Dogodki v sosednih farah: Šmarje, Koštabona, Korte itd., niso bili nič manj viharini kot v Krkavcih.

Opis gornjih dogodkov kaže, da stvari niso bile lokalnega obsega, ampak da je bil za njim očividni načrt fašistične stranke, ki je že vnaprej imela podporo od oblasti. Pri tem je stranka zvesto stala ob strani časopisje, ki je kar divjalo z napadi proti slovanskemu prebivalstvu v Julijski Krajini ter podžigalo italijanski narod k sovraštvu proti vsemu, kar je bilo slovanskega.

BESEDA IZ NARODA

Janko N. Rogelj:

Dvojna pomoč

Jugoslovanski pomožni odbor, slovenska sekcija, nabira denarne prispevke pod nadzorstvom naših podpornih organizacij in državnega oddelka v Washingtonu, D. C., ki zahteva, da račune pomožne akcije pregledajo tudi zapriženi računski pregledovalci. Obenem ima pomožni odbor tudi svoj nadzorni odbor, tako da bodo računski pregledniki dvakrat. Do 17. januarja je bilo v blagajni JPO, SS \$12,735.69. Do sedaj je imel odbor samo \$12.50 stroškov. Vse drugo delo je bilo brezplačno. Stroške odborovih sej plačajo posamezne organizacije. To je dokaz, da naše bratske organizacije, ki v resnici zastopajo pretežno večino slovenskega naroda v Ameriki, vršijo to delo nesebično in nadstrankarsko.

Sedaj ne moremo nuditi pomoči našim revežem onkraj morja. Ko bo konec vojne, ali če bi slučajno preje kaka zvezniška armada zasedla naše kraje, potem bi bilo mogoče nuditi to pomoč, da bo v resnici prišla v roke naših trpečih bratov in sester onkraj morja. Sedaj samo nabiramo denar, katerega pa še ne rabimo. Lahko pa napravimo, da posodimo sedaj ta denar ameriški vladi v obliki obrambnih bondov. Ako napravimo ta korak, potem bo denar v blagajni JPO, SS porabljen v dvojen namen: Prvič v pomoč ameriški vladi, drugič v pomoč trpečim v domovini.

To bo dvojna pomoč: Prva Ameriki, druga naši stari domovini onkraj morja. S takim delovanjem se mora vsak strinjati; s tem pokažemo, da smo zavedni in zvesti ameriški državljanji, a obenem krvni bratje in sestre onih, ki trpijo v zasedenih krajih onkraj morja.

Naše slovenske žene in dekleta, posebno članice Slovenske ženske zveze in Progresivnih Slovenk, so pokazale resno voljo, da hočejo pomagati. Pokazale so to zanimanje pri svojih postojankah ali pri lokalnih odborih. Njih moč je velika, ako hočejo izrabiti. Zato je že po naravi dano, da lažje poprosi, kakor moč.

Ameriške Slovenke, vaša usmiljena srca naj se zavedajo, da naša slovenska žena ali dekleta v domovini onkraj morja trpi nepopisne muke. Naše slovenske matere v domovini so ostale same brez vsake pomoči. Iskra upanja živi v trpečih srcih z mislijo na njeno krvno sestro v Ameriki, če se bo ta spomnila njene grozne nesreče. Zato je ob teh temnih in groznih časih poklicana ameriška Slovenka, da pokaže usmiljenje. Usmiljena srca naših ameriških Slovenk lahko čutijo, kaj je materina ljubezen do svojih otrok, kateri prosijo kruha, kruha in kruha... Zadnje skorjo kruha bi jim dala ter legla spat lačna; toda zadnja skorja kruha je že zdavnaj izginila. Pred njenimi očmi hira in se obračun starajo njeni otroci, katerih solzne oči prosijo kosček kruha. In te nesrečne matere čakajo in upajo, da bodo doživele s svojimi otroci konec te strašne negotovosti. In tem materam ne bi pomagala ameriška Slovenka, ki je njih krvna sestra? Prav lahko jim pomaga, če ima dobro voljo, usmiljeno srce in lepo besedo, s katero poprosi za denarno pomoč.

Žene in dekleta, odgovorite in pokažite, da ste krvne sestre. Jugoslovanski pomožni odbor, slovenske sekcije, ima sedaj organizirane lokalne odbore po sledečih naselbinah: Joliet, Ill., št. 1; Cleveland, O., št. 2; Chisholm, Minn., št. 3; Sheboygan, Wis., št. 4; Milwaukee, Wis., št. 5; Ely, Minn., št. 6; St. Louis, Mo., št. 7; Chicago, Ill., št. 8; Waukegan, Ill., št. 9; Lloydell, Pa., št. 10; Butte, Mont., št. 11; Pittsburgh, Pa., št. 12; Farrell, Pa., št. 13; Lorain, O., št. 14; Clinton, Ind., št. 15; Salida, Colo., št. 16; Rock Springs, Wyo., št. 17; Barberton, O., št. 18; Aspen, Colo., št. 19; Pueblo, Colorado, št. 20; Denver, Colo., št. 21; La Salle, Ill., št. 22; Johnstown, Pa., št. 23.

Ko to pišem, organiziranih je že 23 lokalnih odborov JPO, SS. Kje so druge naselbine? Ali ni moža ali žene v slovenski naselbini, ki bi organizirali lokalni odbor? Kje so naša društva, ki pripadajo k bratskim organizacijam, ki tvorijo slovensko sekcijo Jugoslovanskega pomožnega odbora. Bratje in sestre, zakaj zaostajate za naselbinami, ki imajo že svoje odbore. Predno mine vojna, organizirana mora biti vsaka slovenska naselbina v Ameriki. Ko bo pot zopet odprta v domovino, takrat bomo izvedeli, kako potrebna bo pomoč. Kako jim bomo pomagali, ako ne bomo organizirani in pripravljeni?

V pismu, ki je prišlo v Ameriko pred dobrim mesecem, je bilo zapisano: V Sloveniji ni več bogatina in ne reveža, tu smo danes vsi enaki: nobeden nima nič. Tu smo danes vsi združeni — samo Slovenci smo. Samo čakamo, kdaj pride dan rešitve, če ga sploh dočakamo.

Za naše psičke

"Davek na pse," piše J. Kozin. Le dobro prečitajte ves njegov dopis pa boste videli, kako hoče biti patriotičen na račun drugih.

Pes je zvesta žival, ki je že marsikdaj rešila človeku življenje. Mislim, da ni treba nič večjega davka na pse, saj ga je že sedaj dovolj, ko se plača \$3 od kužeta, posebno je to dosti, kdor ima psa v hiši.

Ni ni preveč psov, še premalo jih je. Potrebovali bi jih, da bi v šolah oziroma pri šolah pazili na kolesa (bicikle), katere otroci jemljejo s seboj in jih puščajo pred šolo, kajti učiteljsko so jim naročili, da če bi slučajno prišlo res do kakšnega zračnega napada tudi na Cleveland, da se bo potrebovalo kolesa; če bi bilo treba na pomoč v druge šole, kajti telefon takrat ne bo mogel dovolj delovati.

Torej otroci jemljejo kolesa s seboj v šolo, tam ga puste zunaj brez varstva in pride ti nepridiprav in odpelje kolo, ali bi ne bilo potrebno več psov, ki bi pazili, da bi se kaj podobnega ne dogajalo? Kdo bo povrnil fantu škodo, ko mu je bilo ukradeno kolo, ki je bilo vredno \$25.00? To je tisto, kar me je tako ujezilo, ko sem prečitala omenjeni dopis. Mislim, da bi bilo potrebno malo več treznega premisleka in manj osebnosti, pa bo veliko boljše za vse.

Mary Pestotnik.

Sporočilo Amerike Jugoslaviji
(Konec)

Švicarski časopisi
Ženeva, decembra 1941. (JCO) — Ne samo ameriški tisk, ki navdušeno piše o četniški borbi v jugoslovanskih planinah, tudi tisto malo svobodnega tiska, kar ga je ostalo v Evropi, zlasti švicarski tisk, daje priznanje srbskim četnikom, ki se borijo za svobodo Jugoslavije.

"Urner Wochenblatt" v nekem svojem članku z dne 6. decembra pod naslovom "V Srbiji vladajo sledeči" pravi med drugim sledeče: "Že meseca vladajo v planinah in dolinah Srbije. Močni so, silni in odločni, nikdar ne zamude prilike za napad na nemške zasedne oblasti, ki ravnaajo s prebivalstvom divjaško. Navzlic vsem kaznim, ustrelitvam, obojanjem, s katerimi jih skušajo

pomoči našim onkraj morja bo veličanska. Drugič pa se jim lahko pomaga tudi moralno in sicer, da se kot narod oglašajo, kjerkoli je mogoče in posebno še na višjih mestih. Tako bodo tisti, ki bodo enkrat dočeli v odločali o usodi narodov, vedeli, da živi tudi slovenski narod, ki je kulturn in svobodoljuben, zato pa tudi vreden, da je na svoji zemlji svoj gospod.

Lepo in prav je od tistih, ki se že sedaj trudijo, da se doseže več veljave med svetom za naš narod. Potrebno pa bo še veliko prizadevanj, če bomo hoteli res kaj doseči. Le v slogi in nesebičnem delu se bo dalo doseči zedinjenje vseh Slovencev.

V namenu narodne manifestacije bo sklican velik shod v Slovenskem narodnem domu in sicer za v nedeljo 8. februarja. Na tem shodu bo jugoslovanski minister g. Franc Snaj edini govornik. On je sijajen govornik in so mu tudi natančno znane razmere, ki so bile in še vladajo v zasužnjeni Jugoslaviji. Gotovo je, da bo omenjeni dan naš narodni dom premajhen, kajti pomisliti je treba, da take vrste zborovanj so redka. Upam, da se bo zbrala veličanska množica našega naroda, da bomo skupno manifestirali za našo narodno stvar in zapeli "Hej Slovani..." Pozdrav,

Frances Ponikvar.

Naš veliki prijatelj g. Jean Martin je v "Journal de Geneve" posvetil topel članek, razlagajoč zgodovino četnikov v času balkanskih vojn in v času svetovne vojne. Prinaša številne zglede za četniške borbe v planinah in gozdovih v času balkanskih vojn. Tudi Jean Martin poudarja borbo četnikov, neleti proti vstajem v Bosni, temveč tudi proti redni nemški vojski in nemškemu letalstvu.

Brazilski tisk
Rio de Janeiro, 10. januarja (JCO) — Poslaništvo kraljevine Jugoslavije v Braziliji nam je poslalo sledeče članke iz brazilskega tiska: List "Folha de Noite" iz San Pacla piše pod naslovom "Nepremagljivi Srbi" sledeče: "V vsej zasedeni Evropi obstaja — a drugače tudi ni moglo biti — bolj ali manj pasivni ali bolj ali manj napadalni odpor proti nemškemu osvojevalcu. Britanski in nevtralni, a čisto celo nemški viri govorijo o poškodovalnih dejanjih, zarotah in napadih, ter kaznih za vse to v krajih, ki so pod oblastjo osvojevalca." Krvočlostnost kaznovanja jih ne prestraši, kvečjemu še poveča odpornost. Toda najstrašnejši odpor je v Srbiji. Nepremagljivi Srbi so se stoletja bojevali z močnimi avstrijskimi silami, s turškimi napadalci, ki jim nikdar ni bilo mogoče premagati in pokoriti Srbe. Hrabri rodoljubi branijo svoje ozemlje, svojo narodnost, svojo domovino z navdušenjem fanatika in s hrabrostjo heroja. Še v prvi svetovni vojni so jih poleg Francozov smatrali za najboljše vojske na svetu.

V tej vojni jih je nemški vojni stroj strl v kratkem času, ker je prišel preveč nenadoma in se niso mogli pripraviti. Toda narodna zavednost je ostala visoka in borbena sposobnost je na višku še vedno.

To niso dejanja poedincev, kakor v drugih krajih. To je organizacija borcev, ki šteje stotisoče, ki se z orožjem v roki dvigajo

ustrahovati, ostajajo hladnokrvni in kazni so zaman. Za četnike je vsak gotov strel samo dragulj za okrasitev venca svobode. Oni se ne bojijo svinčenk. Z obeh strani prihajajo dokazi za borbo po pregovoru oko za oko, zob za zob. Ničesar ni, kar bi moglo četnike ustrašiti. Zavedajo se, da je njihova domovina poteptana in prevarana, zato zapuščajo žene in otroke in se ne morejo pomiriti. Njihova vrela srbska kri kipi neprestano — do dneva svobode.

"Vaterland," Luzerne 6. decembra pravi med drugim, da je sovražnik in zmagovalec že dolgo časa v Srbiji; postavil je nekakšno "srbsko vladu," ki se mu pokori. Junaštvo srbskega vojak je moralo za trenotek v umik pred močno motorizirano silo moderne vojne in oklopljenih edic. Toda Srbi se upirajo. Sedaj je v Srbiji oborožena sila, ki se ostro bori in ki pod vodstvom Draža Mihajlovića nadaljuje odpor. Ta sila obsoja in ubija izdajalce. To vse je daleč od tega, da bi nas prepričalo o miru na Balkanu.

"Volksrecht," Neuchatel 6. decembra, priobčuje zanimiv članek o srbskem odporu proti osvojevalcu in sovražniku. List pravi, da je večina teh čet sestavljena iz jugoslovanskih vojakov, ki so pobegnili v planine in se ne marajo vdati sovražniku in zasednim oblastim. Med četniki so tisoči srbskih beguncev iz "neodvisne." Uporniki imajo celo topništvo. Nemci jih imenujejo "komunisti." Delovanje četnikov obstaja iz lokalnih napadov, ki ovirajo delovanje zasednih oblasti; zlasti onemogočajo nemške prometne zveze. Vsi pozivi generala Nedića in njegove vlade, da bi jih pomirili, so ostali brez uspeha. Srbi se še vedno upirajo. Bojevanje je živo zlasti sedaj, ko je Nemčija daleč v Rusiji.

Naš veliki prijatelj g. Jean Martin je v "Journal de Geneve" posvetil topel članek, razlagajoč zgodovino četnikov v času balkanskih vojn in v času svetovne vojne. Prinaša številne zglede za četniške borbe v planinah in gozdovih v času balkanskih vojn. Tudi Jean Martin poudarja borbo četnikov, neleti proti vstajem v Bosni, temveč tudi proti redni nemški vojski in nemškemu letalstvu.

Brazilski tisk
Rio de Janeiro, 10. januarja (JCO) — Poslaništvo kraljevine Jugoslavije v Braziliji nam je poslalo sledeče članke iz brazilskega tiska: List "Folha de Noite" iz San Pacla piše pod naslovom "Nepremagljivi Srbi" sledeče: "V vsej zasedeni Evropi obstaja — a drugače tudi ni moglo biti — bolj ali manj pasivni ali bolj ali manj napadalni odpor proti nemškemu osvojevalcu. Britanski in nevtralni, a čisto celo nemški viri govorijo o poškodovalnih dejanjih, zarotah in napadih, ter kaznih za vse to v krajih, ki so pod oblastjo osvojevalca." Krvočlostnost kaznovanja jih ne prestraši, kvečjemu še poveča odpornost. Toda najstrašnejši odpor je v Srbiji. Nepremagljivi Srbi so se stoletja bojevali z močnimi avstrijskimi silami, s turškimi napadalci, ki jim nikdar ni bilo mogoče premagati in pokoriti Srbe. Hrabri rodoljubi branijo svoje ozemlje, svojo narodnost, svojo domovino z navdušenjem fanatika in s hrabrostjo heroja. Še v prvi svetovni vojni so jih poleg Francozov smatrali za najboljše vojske na svetu.

V tej vojni jih je nemški vojni stroj strl v kratkem času, ker je prišel preveč nenadoma in se niso mogli pripraviti. Toda narodna zavednost je ostala visoka in borbena sposobnost je na višku še vedno.

To niso dejanja poedincev, kakor v drugih krajih. To je organizacija borcev, ki šteje stotisoče, ki se z orožjem v roki dvigajo

jo k vsakodnevni in neusmiljeni borbi proti napadalcu in osvobodcu. V Srbiji vojna ni končana.

Padajo žrtve, umori in ranja se množijo. Toda, če bi Francozi, Belgijci, Poljaki, Grki, če bi bili tako junaški kot so bili bi in vse druge naravne poškodbe, ki jim pomagajo v njihovi nemagljivi borbi, bi za Nemce jaska zasedba Evrope postala vprašanje, tako kot je vojna Rusijo in z Veliko Britanijo.

Srbom smo dolžni dati zaženo priznanje. Srbi so vedno hraber narod, ki naj bi vedno vzgled vsem napadenim in poradenim državam."

Casopis "Journal de Comercio" iz Rio de Janeira piše naslovom "Odpor Srbov proti sužnjevanju" sledeče: "To, kar se zdaj dogaja v goslaviji dokazuje, da v Evropi obstaja strašen odpor proti cijskemu nasilstvu. Nihče ne jame, da bi nemško gospodstvo moglo biti prijetno. Od Nemške pa do Grške se pokazajo nasiljem, predrznostjo in jem. Ljudi streljajo po vsej Evropi. Univerze zapirajo, puške duhovništvo neusmiljeno ganjajo, rodoljube streljajo cele pokrajine so odpleto. Narodi, kot poljski n. pr., plačujejo svoje častno in jansstveno zadržanje in pa kot žrtve največjih nasilstev radi svojega junaštva. Evropska celina vzdihuje težkim nemškim jarmom, ne bo vedno trajal. Življenjajo z ustrelitvami v Norveški, Poljski, Belgiji, Nizozemski, Franciji, Češki, Jugoslaviji, Grčiji. Povsod je ropanje in njenje strašno razširjeno. di v teh krajih stradajo, trpi radi mraza in padajo kot najstrašnejši muk, telesni duševnih.

V Jugoslaviji so nemški italijanska nasilja tako zveška, da so povzročila splošno upor.

Srbski general Draža Mihajlović, nadvise zaveden rodoljubi, voljuje jugoslovanski vojske se uspešno bori proti nemški oklopnim edincam. Po vseh vseh bo treba nemškemu vsemu poveljstvu okrog 200.000 mož za uspešno kljubovanje goslovanski vojski.

Četniki, srbski rodoljubi, jo sedaj v svoji oblasti pogosto, Jugoslavije.

V mestih, ki so jih osvojili niki, so uničili vse oblasti kvizlinge — ki so jih posredovali Nemci. Bojevanje je zajelo celo, Hercegovino, Crno goro, Srbijo, zlasti planinske kraje, kjer nemške čete preživljajo težke ure. V krajih okrog metirja in druge v Crni gori bili italijanski in nemški vojski ki popolnoma uničeni.

Hrvatski "vstaši" — ki so dali svojo domovino — sedaj dajo pod strel razjarjenih vojakov in general Milan Nedić sedanje vlade" v Srbiji z njimi v težki borbi. Prvi minister "neodvisne," "hrvatski ling," je že zaprosil Italijo za pomoč.

Rodoljubi generala Draža Mihajlovića, moški in ponosni, se borijo s silnim nasiljem in se masujejo za stvar, paščajoč za seboj grozno plamen.

Evropa se bo osvobodila, čeke tiranje. To je samo vprašanje časa. Rodoljubi, ki so jih Nemci ustrelili, so mučeniki svojih domovini, bodo o njih govorili kot o junakih in herojih, ki so s svojimi življenji plačali svojo vreden do domovine.

V Jugoslaviji je borba silno zmogljiva je zanj samo narod je v prejšnjih borbah z Nemci dal herojski zgled, tako kot da, proti Nemcem in Italijanom.

Od 13,000,000 črncev v državah jih je samo 800,000 tolikov.

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku K. Mays

Trdno sva zavozlala naše tri Grilasse, krepko nategnila vozle, ki so pa pritrjale zanko k drevesu, in pošli smo se nekajkrat ovila okoli osemdeleba. Ostala nama je še do petih petindvajset metrov, več vojakov dovolj, da sva segla z njim do osmega nadstropja puebla.

Nato sva legla in čakala. Ura je minila, treba je bilo vstopiti na delo. In tedaj sva se najin prvo sprla.

"Kdo pojde prvi?" sem vprašal.

"Jaz seveda!" je dejal Winnetou.

"Ne, jaz pojdem. Tako sva se zmenila že z Emeryjem. Vajen sem telovadenja po takih vrstah."

"Jaz tudi."

"Nevarno je!" sem ugovarjal. "Prav zato pojdem jaz!"

Prepirala sva se še nekaj časa, in končno je odločil Winnetou.

"Prvi ne bo plezal po jermenu, drugi ga bo moral počasi spuščati v globino. In teho odločilo, to ni lahko! Ti si čez in močnejši, laže boš me spuščal in tudi varneje drl."

Varno bom prispel v tvoji rokah na pueblo."

Vdal sem se.

Winnetou si je obesil puško na hrbet, si ovil lasso pod pazduhami in okoli prsi pa sedel na rob in se spustil v globino.

Krepko sem se uprl z nogami in počasi spuščal jermen. Ker se drsel čez rob, je rob prejel večji del teže in meni se je bilo treba mnogo napenjati.

Še nekaj metrov ga je ležalo v kolobarjih ob robu, ko sem čutil, da je Winnetou prispel. Nategnil je lasso.

Za njega ni bilo težko priti na pueblo. Spuščal sem ga počasi, privezan je bil, trdno sem ga držal, ni mu bilo treba druzgale, ko paziti, da ni zadel o kakale. Za mene pa je bila družina. Pritelovaditi sem moral dvajset metrov globoko po viševem, tenkem jermenu.

Pa šlo je. Z rokami in z nogami sem se držal jermena. Z rokami sem se prijel vse nizje, v noge pa sem upiral teho telesa, da nisem zdrknul. Počasi sem plezal. Ko sem priplezal na vrh puebla, so me pekle dlanj ko žareče železo. Puški sem seveda tudi prinesel s seboj, obešeni križem na hrbtu.

Stala sva na stehi osmega nadstropja. Ozrl sem se.

Na robu ploščadi je slonela lestva in nekaj korakov v stran je zijala odprtina, vhod k stanovanju v osmem nadstropju.

"Si opazil kaj sumljivega?" sem vprašal prijatelja.

"Ne."

"Morebiti je kdo pod nama. Priluškovala bova pri vhodu."

"Ni treba! Nikogar ni."

"Kako moreš vedeti, da ni nikogar?"

"Da je kdo pod nama, bi slonela lestva na robu luknje. Pa ni kazuje, da so ljudje odšli."

"Pa res!"

Zlezla na nižjo ploščad!

Po trebuhu sva se splazila k lestvi, po klinih lestve pa nisva stopila, zdrknila sva enostavno navzdol, hitreje je šlo in varneje je bilo.

Prispela sva na sedmo ploščad. Tudi v njej je bila luknja, vhod v stanovanje. Lestva je slonela ob ploščadi, nikogar torej ni bilo v stanovanju.

"Tamle sedijo bojovníki, ki so njihova stanovanja, kakor so njihova nadstropjih. Stanovanja so prazna."

Se sva mislila spet stopiti, ko je pod nama zavekal otrok. Winnetou me je prijel za roko.

"Kaj je to? So le še ljudje v gornjih nadstropjih!"

In ko le nikogar ni našel, je šel še na najino stran, pa ne do roba. Ni naju opazil. Zlezal je nazaj po lestvi in izginil v luknji.

Splazila sva se k njej in pogledala v "sobo."

Mnogo nisva videla, luknja je bila ozka. Luč je gorela spodaj, noge stola so molele v prostoru, ki sva po njem videla. Nekdo, najbrž stari, je pokakševal, druga ni bilo slišati. Sam je menda bil.

"Tiho!" sem svaril. "Misli! sva le na bojovníke, na moške, na ženske in na otroke pa sva pozabila!"

Zelo previdna morava biti, neslišno se morava plaziti, sicer naju čujejo sqwawe in pridejo gledat, kdo hodi po ploščadih."

"Ne morejo ven! Bojovníki so vzeli lestve s seboj, ko so zlezli iz stanovanja, in jih prislonili k ploščadi. Sqwawe morajo čakati, da se bojovníki vrnejo."

Tako sva neslišno lezla ob ploščadi do ploščadi, vse niže, da sva prispela do četrte.

In tam sva obstala.

Lestva ni slonela na robu ploščadi, ampak v luknji.

"Nevarno je!" sem šepnil Winnetou. "Nekdo je spodaj! Vsak trenutek utesne priti, videl bi naju —. Proč morava!"

"Kam? Nazaj? Više?"

"Ne. Na nižjo ploščad."

"Če pa ni lestve! In iz luknje je ne smeva potegniti, tisti, ki tičijo tam doli, bi opazili, da je izginila."

"Vzela bova lestvo, ki sva po njej prišla s pete ploščadi."

"Ne smeš. Bi kdo prišel po lestvi iz luknje tule in opazil lestvo na ploščadi, kjer je prej ni bilo, pa bi koj zasumil, da ni vse v redu."

"Brez lestve morava priti na spodnjo ploščad!"

"Pa kako?"

"Pomagala si bova. Pojdi!"

Nadstropja so bila kakšna dva metra visoka. Za silo se je dalo priti tudi brez lestve s ploščadi na ploščad. Skočiti seveda nisva smela, zaropotalo bi bilo.

Zlezla sva na rob.

Iz vhoda tretje ploščadi se je bleščal rahel svet.

"O jej —!" sem šepnil Apaču. "Tamle je tretja ploščad, streha drugega nadstropja, ki v njem stanuje stari Melton! Doma je, luč gori v stanovanju!"

Kaj bova storila? Nevarno je, se spuščati brez lestve na ploščad. Čul bi ropot!"

"Spustil bom Old Shatterhanda po njegovi težki, dolgi medvedarici. Postavi naj se trdno k steni, da mu stopim na ramo!"

Srečno sem prilezel po medvedarici, Winnetou mi je stopil na ramo in da bi mu s sklenjenimi dlanmi napravil trdno stopnico, sem odložil puško in jo prislonil k zidu. Winnetou je stopil na dlan in segel z noge niže, da bi stopil še na ploščad, pa je stopil predaleč, zadela ob puško, prevrgla se je, gromko je zaropotalo.

Nad glavo starega Meltona! "Brž v stran! Na rob ploščadi!" sem mu šepnil. "Tam počakajva. Tema je, ne bo naju videl, ne bo prišel na rob."

Smuknila sva do roba in legla, tesno stisnjena k tlom in k steni.

In ko nato je prilezel Thomas Melton po lestvi. Sklonil se je iz luknje in vprašal v jeziku pueblanov:

"Paju ti — kdo je —?"

Ko mu nihče ni odgovoril, je zlezal iz luknje in stopil po ploščadi, k sreči v nasprotno smer. Ropot mu je bil sumljiv.

In ko le nikogar ni našel, je šel še na najino stran, pa ne do roba. Ni naju opazil. Zlezal je nazaj po lestvi in izginil v luknji.

Splazila sva se k njej in pogledala v "sobo."

Mnogo nisva videla, luknja je bila ozka. Luč je gorela spodaj, noge stola so molele v prostoru, ki sva po njem videla. Nekdo, najbrž stari, je pokakševal, druga ni bilo slišati. Sam je menda bil.

Na sliki vidimo skupino malih vojaških truckov, kakršne uporabljajo Angleži za prevažanje svojih čet na Malaji. Vozniki na teh truckih so največ Indijci, ki se bore na strani Angležev pri obrambi Singapura.

1942	FEB.	1942
Su	Mo	Tu
1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28		

KOLEDAR

DRUŠTVENIH PRIREDITEV

FEBRUAR

7. — Frances Susel Cadets sponsor "Twilight Interlude" at the Slovenian Hall on Holmes Ave.

7. — Društvo Soča, št. 26 SDZ priredi ples v Domu zapadnih Slovencev na 6818 Denison Ave.

7. — Društvo France Prešeren št. 17 SDZ plesna veselica v avditoriju SND.

7. — Društvo Kraljica Miru, št. 24 SDZ priredi plesno zabavo v SND na 80. cesti.

8. — Društvo sv. Štefana št. 224 KSKJ ima plesno veselico v dvorani župnije sv. Pavla na 40. cesti.

14. — Ženski klub Slovenskega doma na Holmes Ave. priredi Valentine dance.

14. — Društvo Cerkljško jezzero št. 59 SDZ ima plesno veselico v SDD na Waterloo Rd.

14. — Društvo Cleveland št. 126 SNPJ plesna veselica v avditoriju SND.

14. — Podružnica SZZ v Maple Heights priredi Valentine Dance v SND v Maple Heights.

15. — Društvo sv. Marije Magdalene št. 162 KSKJ plesna veselica v avditoriju SND.

22. — Dramsko društvo Ivan Cankar predstavlja v avditoriju SND.

APRIL

11. — Društvo Ložka Dolina priredi ples v Twilight Ballroom.

12. — Godba fare sv. Lovrenca priredi koncert v SND na 80. cesti.

18. — Društvo Clevelandski Slovenci št. 14 SDZ priredi plesno zabavo v SND na St. Clair Ave.

19. — Mlad. pevski zbor Kanarčki priredi igro in koncert v

SDD na Prince Ave. Začetek ob 4. popoldne.

19. — Pevski zbor "Planina" priredi koncert v SND, Maple Heights, Ohio.

26. — Spomladanska prirediladinskega pevskega zbora Škrjančki v Slovenskem društvenem domu na Recher Ave.

MAJ

3. — Podružnica št. 41 SZZ, priredi Materinsko proslavo v SDD na Waterloo Rd.

10. — Podružnica št. 10 SZZ bo imela proslavo 15-letnice ustanovitve in bo priredila Materinski dan v Slovenskem domu na Holmes Ave.

10. — Mladinski pevski zbor Črčki priredi koncert in Materinsko proslavo v SND na 80. cesti, začetek ob štirih popoldne.

JUNIJ

7. — Društvo sv. Reš. Telesa fare sv. Lovrenca priredi piknik na Basta's Grove.

OKTOBER

11. — Mladinska godba fare sv. Vida priredi v SND na St. Clair Ave. popoldne koncert, zvečer pa ples.

FOR DEFENSE

FOR DEFENSE

Domača zemlja

V Rusiji, v rodovitnem nižavju Vjatki, je vas Vjatka. Sredi vasi, v napol razpadli baraki, pa trpi tristo ujetnikov. Sredi marca v letu 1917.

Pred ruskega poveljnika taborišča stopi kmetica. Njen obraz je okrogel in poln, čez boke je široka in je srednje rasti. Pravi: "Gospod, daj mi kakega vojnega ujetnika, ki mi bo pomagal njive obdelati. Imam konja, krave, koze in prašiče, ki morajo biti oskrbovani. Moj mož je že šestnajst mesecev na fronti. Kdaj kdaj bo že prišel nazaj. A jaz ga ne morem nič več čakati. Pomoči sem potrebna."

Poveljnik zaukaže, naj pride dvajset ujetnikov na dvorišče in pravi: "Izberi si koga!"

Kmetica počasi stopa vzdolž vrste dvajsetih mož. Ogleduje si jih in preudarja. Rada bi imela takega, ki ima močna zapestja in vzbočene prsi. Znati mora za delo poprijeti. "Ti, pojdi iz vrste," pravi nekemu, ki se ji zazdi pravišen. "Ali znaš orati?... Ali veš kako se streže konjem in kravam... Kaj?... Ali znaš kaj po naše povedati, da se bova mogla sporazumevati?" Njene sive oči so vprašujoče uprte vanj.

"Saj imam sam nekaj sveta," odvrne mož. "Saj sem sam kmet." To ji pove po rusko.

"Kje imaš svoj svet?"

"Na Kranjskem."

"Kje je Kranjsko?... Kaj je Kranjsko?... No, pojdi z menoj. Bova delala in se o Kranjski pogovarjala."

Sedita na majhnih lojtnicah, drug ob drugem na ozki deski in se peljeta ven na deželo. Vetrovno je. Tu in tam je še kakšna maroga poslednjega snega. Po nebesu se naglo podijo oblaki. Zdaj pa zdaj pokuka sonce izza njih.

Ujetnik reče: "Daj mi vajeti. Če se žena in mož peljeta skupaj, drži mož za vajeti."

"Tebi pot ni znana."

"Pa jo mi ti pokažeš. Le meni daj vajeti."

Proti večeru, ko se začne mrati, sedita oba ta dva človeka na novi klopi pred hišo in se pogovarjata. Časih pa le kar samo sedita in ne spregovorita nobene besede; saj še ne vesta dosti drug za drugega. On pravi njej Marja; ona pa njemu Ivan.

V nedeljo je, ko spet tako sedita na klopi. Ptički so že zdavnaj umolkli. Mrak se je umaknil temi. On iztrka pipo na dlan, strmi v temo, roke so mu povesene, in vidi pred seboj svojo kmetijo v domovini. "Kaj bi pravil," reče.

"In če imaš kakšno ženo, sem ti hotela reči."

Siv dan se mu v duhu vzboči pred očmi: Voz se ropotaje splazi z ozke vaške poti. Na vozu je krsta; vsa je pokrita s cvetjem. "Ona je umrla... imela je..."; tedajci mu glas otrpne.

Jesensko, z oblaki zastrto, mokrotno-mrzlo jutro se dvigne v dan; kmetici prinesejo pismo. Obačra ga sem in tja v svojih dobrih, žuljavih rokah. Nato se zasmeje. Bog nebeški, ne ene črke ji ni mogoče razvozlati! Le kako naj bi jo, ko se takih reči ni še nikoli učila! Sname ruto s kljuke in odide skozi vrata.

"To je pa tako," ji reče Valjovska, vaški pismouk, in vsako besedo dvakrat povelja po ustih, "tako je zdaj to, da se Peter, tvoj mož, ne bo več vrnil... Da je bil jako hraber, ti še pišejo."

"Tako," dahne ona, "tako..."

Pa kar suho ji je v grlu. Čumната se kakor vrtljak vrti krog nje. "Pa je zaresna vsaka beseda, ki jo poveš?" vpraša čez čas z medlim glasom. Vidi, da oni pokima; tesneje se zavije v ruto in se opoteče v dež.

Tedne, mesece dolgo že pada sneg na tiho kmetijo v Rusiji. Ponoči tulijo volkovi. Ivan ima polne roke dela, da požene lačne zverine proč od kmetije. Potem pa ga davi domotožje, ki se veča z vsako uro in je zmeraj hušje. Saj, dnevi že še kako minejo; a te noči, te dolge zimske noči! Ta je daljša od one, in sleherni je neskončna. Pa ti človek leži be-dečih oči, krči pesti, in bi na ves glas zakričal v koprnenju po svoji domači zemlji!

"Ni, da bi človek kar zmeraj iztezel roke po nečem, kar ti ni dano," reče ona nekega dne, ko ga vidi, kako hodi ves zamišljen in žalostnih oči okoli. "To ti oslepi oči, da ne vidiš, kar ima jo zaresnega pred seboj. Oh,

Pol vrste daleč razmišlja o tem: "Če se žena in mož peljeta"... Potem mu da vajeti: "Na," pravi. Mož misli: "Zdaj imam pa spet konja v rokah. Spet sedim na kmečkem vozu. Prosti sem." Iz oči mu božajoče splazijo pogledi po njivah. Pravi: "Konja se gnoj drž! To mora proč. Konj z gnojem na vampu — to se vendar ne spodobi! Voz cvili. Ojasa bo treba namazati."

"Zakaj pa namazati," odvrne ona, "kolesa se vendarle vrtijo."

On se zasmeje. Smeje se kot mlad fant, pa mu je vendarle že pet in trideset let. Pot je zmeraj bolj slaba. Kolesa se vdriajo v grez. On poskoči z voza, vzame vajeti v roko in stopa ob vozu. Konja potreplja po vratu. Nato mahoma obstane, si vzame šop slame iz vreče na vozu in položi slamo med usnje in konjevo truplo. "Saj je do krvi odt," reče "v hlevu bo ostal, dokler se mu ne zaceli." Pristopi k zadnjemu kolesu, s pestmi poseže med špi-kle in tleskne z jezikom. Tako dela vsi do dolgo pot.

Ona od začudenja zmajuje z glavjo. "Le kakšen dedec ti je...," si misli.

Dnevi potekajo; in še tedni in še meseci. Kmetija je dobila že zdavnaj drugačno lice, tako da je ni spoznati. To se ti kar vse lesketa! V ograji ne manjka niti ene late. Tudi vodnjak je spet v redu. Kolesa nič več ne cviliijo, in kojnu se dlaka lepo sveti. Polje je obdelano. Zdaj ima pa še Bog svojo besedo!

Proti večeru, ko se začne mrati, sedita oba ta dva človeka na novi klopi pred hišo in se pogovarjata. Časih pa le kar samo sedita in ne spregovorita nobene besede; saj še ne vesta dosti drug za drugega. On pravi njej Marja; ona pa njemu Ivan.

V nedeljo je, ko spet tako sedita na klopi. Ptički so že zdavnaj umolkli. Mrak se je umaknil temi. On iztrka pipo na dlan, strmi v temo, roke so mu povesene, in vidi pred seboj svojo kmetijo v domovini. "Kaj bi pravil," reče.

"In če imaš kakšno ženo, sem ti hotela reči."

Siv dan se mu v duhu vzboči pred očmi: Voz se ropotaje splazi z ozke vaške poti. Na vozu je krsta; vsa je pokrita s cvetjem. "Ona je umrla... imela je..."; tedajci mu glas otrpne.

Jesensko, z oblaki zastrto, mokrotno-mrzlo jutro se dvigne v dan; kmetici prinesejo pismo. Obačra ga sem in tja v svojih dobrih, žuljavih rokah. Nato se zasmeje. Bog nebeški, ne ene črke ji ni mogoče razvozlati! Le kako naj bi jo, ko se takih reči ni še nikoli učila! Sname ruto s kljuke in odide skozi vrata.

"To je pa tako," ji reče Valjovska, vaški pismouk, in vsako besedo dvakrat povelja po ustih, "tako je zdaj to, da se Peter, tvoj mož, ne bo več vrnil... Da je bil jako hraber, ti še pišejo."

"Tako," dahne ona, "tako..."

Pa kar suho ji je v grlu. Čumната se kakor vrtljak vrti krog nje. "Pa je zaresna vsaka beseda, ki jo poveš?" vpraša čez čas z medlim glasom. Vidi, da oni pokima; tesneje se zavije v ruto in se opoteče v dež.

Tedne, mesece dolgo že pada sneg na tiho kmetijo v Rusiji. Ponoči tulijo volkovi. Ivan ima polne roke dela, da požene lačne zverine proč od kmetije. Potem pa ga davi domotožje, ki se veča z vsako uro in je zmeraj hušje. Saj, dnevi že še kako minejo; a te noči, te dolge zimske noči! Ta je daljša od one, in sleherni je neskončna. Pa ti človek leži be-dečih oči, krči pesti, in bi na ves glas zakričal v koprnenju po svoji domači zemlji!

"Ni, da bi človek kar zmeraj iztezel roke po nečem, kar ti ni dano," reče ona nekega dne, ko ga vidi, kako hodi ves zamišljen in žalostnih oči okoli. "To ti oslepi oči, da ne vidiš, kar ima jo zaresnega pred seboj. Oh,

ljubi Bog, saj gre življenje kar naprej!" Sredi sobe stoji, roke ima prekrizane na prsih, glavo dviga kvišku, ko da stoji pred zrcalom, ki že nekaj dni visi na stenah na žebliju.

"Prav," reče on, gre ven v hlev, se z rokama oklene konja krog vratu in mu z drhtečim glasom pripoveduje o Kranjski. Konji so bitja iz božjih rok, lahko se z njimi o vsem pomeniš."

Tako je, življenje gre naprej. Marčevo sonce ima vsak dan bolj prijeten pogled. Kakor kristalno steklo, ki se razpoči, padajo lede. Ne sveče s streh. S polja sem zaveje diha po grudah, ki se odpi-rajajo.

Kmetica dobi nekega dne v hlevu, prav notri med mrvo, ves oguljen nahrbtnik. Ni bogatije v njem! So le kosi opraznega kruha, čutara, nabrušena klina iz jekla. Res je, bogatija to ni, a so reči, ki jih potrebuješ, če hočeš neopažen na dolga pota. Precej dolgo stoji, strmi v te re-vne reči in si misli: "Zdaj bo treba k načelniku, da mu povem, da hoče vojni ujetnik Ivan ubežati." To je predpis, taka je za-hteva tega časa. Kolena se ji šli-bijo. Medtem ko nahrbtnik spet pokriva z mrvo, ji solze pripolzi-jo v oči od same ljubezni in žalosti, saj je Ivan tako ves druga-čen kot Peter...

Resnično, Ivan je ves druga-čen. Počaka do pomladi, obdela njive, dela od ranega jutra do noči. Ko je vse dokončano, gre po nahrbtnik v mrvo in reče: "Tako; zdaj grem."

Ona ga pogleda, rada bi mu nekaj rekla, pa se obrne, gre po konja, potegne voz iz šupe, nategne verige, usede se na ozko desko, rekoč: "Popeljem te mal-ce, Ivan!"

Večer je toplej in tih. Usnje šumota na konju. Nad daljnimi griči plava prvi krajec. "Kakšen žalosten večer," si misli ona. "Ali bi rad vajeti v roke, Ivan?" ga vpraša čez uro dolge.

On se zdrzne. Njegove misli so že daleč, daleč; so že doma. "Ni treba," pravi, "tamle, kjer se začneja gozd, pojdem z voza. Odondod bom šel... šest, osem tednov dolgo... potem bom prišel domov. Le kar drži za vajeti, zdaj se ne izplača več." Ona molči.

"Pa ne pozabi zapreti čez noč vrat pri hlevu," pravi, medtem ko stopa z voza, "saj nikoli ne veš, ali... Miška bo imela tele-ta. Pazi, da bo vse v redu, ko pride njena ura."

Ona stoji ob vozu in prikima. In ga vidi, kako stopa z dolgimi koraki. In tudi nato še prikima, ko ga je mrak že zdavnaj vzel vase in ko je izginil v gozdovih, ki se raztezajo v neskončnost kakor gladina morja. (V. M.)

ljubi Bog, saj gre življenje kar naprej!" Sredi sobe stoji, roke ima prekrizane na prsih, glavo dviga kvišku, ko da stoji pred zrcalom, ki že nekaj dni visi na stenah na žebliju.

"Prav," reče on, gre ven v hlev, se z rokama oklene konja krog vratu in mu z drhtečim glasom pripoveduje o Kranjski. Konji so bitja iz božjih rok, lahko se z njimi o vsem pomeniš."

Tako je, življenje gre naprej. Marčevo sonce ima vsak dan bolj prijeten pogled. Kakor kristalno steklo, ki se razpoči, padajo lede. Ne sveče s streh. S polja sem zaveje diha po grudah, ki se odpi-rajajo.

Kmetica dobi nekega dne v hlevu, prav notri med mrvo, ves oguljen nahrbtnik. Ni bogatije v njem! So le kosi opraznega kruha, čutara, nabrušena klina iz jekla. Res je, bogatija to ni, a so reči, ki jih potrebuješ, če hočeš neopažen na dolga pota. Precej dolgo stoji, strmi v te re-vne reči in si misli: "Zdaj bo treba k načelniku, da mu povem, da hoče vojni ujetnik Ivan ubežati." To je predpis, taka je za-hteva tega časa. Kolena se ji šli-bijo. Medtem ko nahrbtnik spet pokriva z mrvo, ji solze pripolzi-jo v oči od same ljubezni in žalosti, saj je Ivan tako ves druga-čen kot Peter...

Resnično, Ivan je ves druga-čen. Počaka do pomladi, obdela njive, dela od ranega jutra do noči. Ko je vse dokončano, gre po nahrbtnik v mrvo in reče: "Tako; zdaj grem."

Ona ga pogleda, rada bi mu nekaj rekla, pa se obrne, gre po konja, potegne voz iz šupe, nategne verige, usede se na ozko desko, rekoč: "Popeljem te mal-ce, Ivan!"

Večer je toplej in tih. Usnje šumota na konju. Nad daljnimi griči plava prvi krajec. "Kakšen žalosten večer," si misli ona. "Ali bi rad vajeti v roke, Ivan?" ga vpraša čez uro dolge.

On se zdrzne. Njegove misli so že daleč, daleč; so že doma. "Ni treba," pravi, "tamle, kjer se začneja gozd, pojdem z voza. Odondod bom šel... šest, osem tednov dolgo... potem bom prišel domov. Le kar drži za vajeti, zdaj se ne izplača več." Ona molči.

"Pa ne pozabi zapreti čez noč vrat pri hlevu," pravi, medtem ko stopa z voza, "saj nikoli ne veš, ali... Miška bo imela tele-ta. Pazi, da bo vse v redu, ko pride njena ura."

Za las je manjkalo

ROMAN

Ah, kaj bi dal sodnik Galpin, če bi vedel, kaj Jacques namerava! To ga je nagnalo, da je izročil sodnijske listine zagovorniku, da bi čimprej dognal, kaj ima Jacques za povedati. Predno je pa izročil listine, se je sodnik seveda posvetoval z državnim pravdnikom. Odlični prosekutor Daubigeon, katerega je sodnik kot običajno dobil pri priljubljenih knjigah, ni nič kaj prijateljsko postopal z njim.

"Mogoče zahtevate zopet kakove nove podpise?" je nagovoril Daubigeon sodnika Galpina. "Dobite jih kolikor hočete, toda povem vam, da ko je enkrat kozel ustreljen, da je kesanje prepozno."

Dasi to ni bilo nič kaj prijateljsko izrečeno, pa Galpin ni obupal. Z grenkim naglasom je odgovoril prosekutorju:

"Vi še vedno trdite, da streljam kozel, kadar vršim svoje dolžnosti! Ali ni bil v resnici storjen zločin? Ali ni moja dolžnost poiskati zločinca in ga kaznovati? Torej! Ali je moja krivda, če je povzročitelj zločina moj stari prijatelj, in da sem se nekoč že skoro poročil z neko njegovo sorodnico? Nikogar ni na sodnji, ki ne bi bil prepričan, da je gospod Boiscoran krivec. Nihče se ne drzne mi nasprotovati, pa se vendar tako ledeno obnašajo napram meni."

"Tako je na svetu," reče gospod Daubigeon. "Čednosti hvalijo, toda jih obenem sovraži."

"Da, da, tako je," vzklikne sodnik Galpin. "Ljudje dolžijo, da so nekaj naredili, česar sto-

VSE KARKOLI

se potrebuje od zobozdravnika, bodisi izvlečenje zob, puljenje zob in enako lahko dobite v va- še polno zadovoljstvo pri dr. Zupniku, ne da bi zgubili pri tem dosti časa. Vse delo je narejeno, kadar vam čas dopušča. Uradni naslov:

DR. J. V. ZUPNIK
6181 St. Clair Ave.

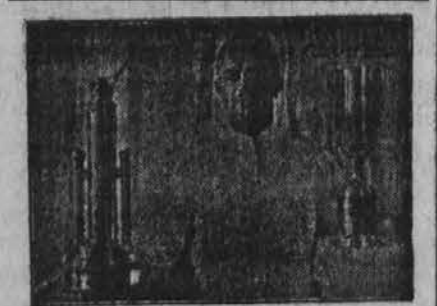
vhod na 62. cesti, Knausovo poslopje.
(Jan. 29, Feb. 2.)

Prijatelj's Pharmacy

SLOVENSKA LEKARNA
Prescription Specialists
Vogel St. Clair Ave. in E. 68th
ENDicott 4212

WIDGOY'S PHOTO STUDIO

485 East 152nd St.
Se priporočamo za izdelavo vseh vrst slik po zmerani ceni. Odprto ob nedeljah.

Preizkušena zdravila proti glavobolu

MANDEL DRUG STORE

1. Ustavi glavobol
2. Uredi želodec
3. Ojači živce
4. Odpomoč ženskemu zdravju

CENA 50¢

Mandel's Headache Tabs

SLOVENSKA LEKARNA
15702 Waterloo Rd.
CLEVELAND, O.
Pošljamo tudi po pošti

riti pa v resnici niti poguma niso imeli. Generalni prosekutor mi je čestital, kajti on sodi vso zadevo kot nepristranski človek. Pri nas se pa moramo boriti samo z različnimi klikami. Še celo oni, ki bi mi morali pomagati in me podpirati, so vstali proti meni. Moj naravni zaveznik, državni prosekutor, je pozabil na mene in se mi smeje v obraz. Predsednik sodnije, ki je moj predstojnik, mi je še danes zjutraj povedal z nekako neznožno ironijo: "Nobenega sodnika ne poznam, ki bi bil enako zmožen kot vi in ki bi žrtvoval svoje prijatelje za resnico in pravico. Vi se boste še visoko dvignili."

Toda državni pravdnik ga ni hotel več poslušati, pač pa je dejal:

"Nečajmo sedaj, ker se ne bova nikdar sporazumela. Ali je Jacques Boiscoran kriv ali nedolžen? Jaz ne vem. Toda toliko vem, da je bil najbolj prijazen človek na svetu, dober govornik, izučen, inteligenten in da se je pri njem dobilo najfinije knjige. Vedno sem ga imel rad, in še danes ga imam. Žalosten sem, ker se nahaja v zaporih. Med nama so vedno prevladovali najboljše razmere, katere sva morala sedaj prekiniti. In vi, vi se pa vedno pritožujete! Gospod Boiscoran bo najbrž spoznan krivim. Hm, kako boste vendar veseli? In kljub temu se pritožujete? Kdo se je kdaj še česa velikega lotil, ne da bi se pozneje kesal?"

Po teh besedah sodniku Galpinu ni preostajalo drugega kot da odide. Odšel je ves divji. Bil je popolnoma pripravljen izvesti svoj načrt. Takoj ko se je vrnil na sodnijo je izročil uradne listine zagovorniku in je naročil svojemu piarju, da je napram zagovorniku kolikor mogoče prijazen. Gospod Mechinete je bil precej začuden radi tega naročila, kajti dobro je poznal svojega mojstra, tega sodnika, za katerega je delal že tako dolgo vrsto let!

"Bojiš se nečesa, moj dragi gospod," je govoril Mechinete sam s seboj.

Toda kakor hitro je sodnik odšel iz sobe, se je Mechinete glasno nasmejalo:

"Ha, gotovo bi mi ne naročil, da sem prijazen," je premišljeval, "če bi sumil resnico in če bi vedel, kako sem naklonjen zagovornikom. Kako bi divjal, ako bi kdaj zvedel, da sem izdal vse tajnosti preiskave, da sem nosil pisma k jetniku in od jetnika, da je moj zastopnik ječar Blangin, in da sem dovolil gospodični Diani, da ga je obiskala v zaporih!"

Da, če bi Galpin vedel za vse to, bi Mechinete že zdavnaj zgubil svojo službo, poleg tega, da bi bil obsojen v zapor. Kar tresel se je, ko je o tem premišljeval. In postal je silovito jezen, ko mu je rekla nekega večera ena izmed njegovih sester:

"Mehinet, odkar te je obiskala gospodična Chandore, si se popolnoma spremenil."

"Ničvredne klepetulje!" je zakričal Mechinete s takim glasom, da so ženske kar odskočile o dnega. "Menda mi privoščite, da pridem na vislice?"

Toda kadarkoli se je na enak način razburil, se ni prav nič kesal. Gospodična Diana ga je popolnoma očarala.

Da, sodnik Galpin ni naredil ničesar nepostavnega, pač pa je le v duhu kršil smisel postave. Ko se je nazval enkrat dovolj po-

guma, da začne z obravnavo proti svojemu prijatelju, nikakor ni mogel ostati nepristranski. Bal se je, da ga bodo obdolžili, da je boječ, pa je pretiraval svojo strogost. Predvsem pa je vodil zasliševanje edino v interesu krivde, kot bi bil zločin že dokazan in da jetnik nikdar ni protestiral radi svoje nedolžnosti.

Nasprotno pa je bil Mechinete popolnoma prepričan o nedolžnosti Jacquesa. Verjel je, da oni dan, ko se Jacques Boiscoran dogovori s svojim zagovornikom, da pride pravica na dan. Ni čudno, da je šel z največjim zanimanjem na sodnijo, kjer je pričakoval gospoda Magloire.

Toda ura je bila poldne in odličnega odvetnika še ni bilo. Magloire se je še vedno posvetoval z gospodom Chandore.

"Ali je mogoče kaj narobe?"

je premišljeval sodnijski pisar. Postal je tako silno nemiren, da namesto da bi šel domov na zajtrk k svojim sestram je poslal nekega fanta, da mu prinese kos kruha in kozarec vode. Končno pa, ko je odbila ura tri, je prišel gospod Magloire v spremstvu Folgata. Mechinete je takoj videl na njunih obrazih, da se je motil in da Jacques še ničesar ni dosegel. Vendar se v pričo gospoda Magloire ni drznil vpraševati.

"Tu so listine," je dejal s priprostim glasom in položil na mizo ogromen zaboj z raznim papirjem. Potem je pa pomignil gospodu Folgatu, da stopi nekoliko vstran in ga vprašal:

"Kaj se je vendar zgodilo? Lepo vas prosim, povejte mi!"

Pisar jim je bil v resnici tako zelo naklonjen, da niso mogli pred njim imeti skrivnosti. Sicer pa je bil tako zelo zapleten v vso zadevo, da niso pričakovali, da bi kaj izdal. Pa kljub temu gospod Folgat ni hotel omeniti imena grofinje Claudieuse, pač pa je s pridržkom odgovoril:

"Zadeva je sledeča: gospod Boiscoran nam je povedal vse, toda za svoje trditve nima dokazov. Sedaj se pripravljamo, da poiščemo te dokaze."

Potem se je pa vsedel poleg gospoda Magloire, ki se je že globoko zaverboval v listine. S pomočjo teh listin je bilo lahko slediti vsem korakom sodnika Galpina. Magloire je dognal, kako si je Galpin prizadeval, da spravi Jacquesa na morišče. Dobro je razumel njegovo strategijo.

Najprvo sta nameravala pregledati oba odvetnika listine, ki so se tikale Cocoleaua. Našla nista ničesar. Niti sledu ni bilo o njegovi izjavi, ki jo je podal na večer požarja, o vsem prizadevanju pozneje, da bi se enkrat izrekel obdolžitv. o poročilih zdravnikov-strokovnjakov, ničesar ni bilo na razpolago.

Očividno je sodnik Galpin opustil Cocoleaua. Imel je seveda pravico za to. Prosekutor vedno obdrži samo one priče, o katerih

misli, da mu bodo koristne, vse druge pa zavrne.

"Ah, lopov je prebrisan!", je godrnjal Magloire razočaran.

V resnici je bila to imenitna poteza. Sodnik Galpin je s to potezo oropal zagovornike najboljšega sredstva, s katerim bi lahko skušali dobiti simpatije porotnikov.

"Sicer ga pa lahko vsak čas pokličemo na sodnijo," reče Magloire.

Da, lahko bi ga poklicala, toda kaj bi to pomagalo! Ako bi Cocoleau nastopil kot priča za Galpina, tedaj je bil priča prosekutorja, in zagovorniki bi lahko nevoljno vzkliknili:

"Kaj! Vi sumničite jetnika na podlagi izjav takega lopova?"

Toda če bi bili zagovorniki prisiljeni ga poklicati, tedaj bi pričal za jetnika, in na take ljudi porotniki vedno zro precej sumljivo. Tedaj bi vstal prosekutor in vzkliknili:

"Kaj morete pričakovati od nesrečnega bebca, katerega duševno stanje jestako, da ga nismo hoteli niti zaslišati, dasi bi nam mogoče lahko koristil!"

"Ako moramo na sodnijo, morda gospod Folgat, tedaj se

nama že vzeli eno najboljših pri- lik. Ves značaj tega slučaja je spremenjen. Toda vseeno, kako se bo Galpinu posrečilo dokazati, da je Jacques kriv?"

"Če je nedolžen ali kriv, Jacques je zgubljen," odgovarja Magloire. "Le v slučaju, da dobimo kakšne dokaze od grofinje, tedaj smo na konju. Toda bojim se, da tudi v tem slučaju, če bi se dokazalo, da je ona kriva, tedaj bodo na Jacquesa zrli kot na so-krivca."

Kljub vsemu temu pa sta bila pozno v noč zaposlena z listinami in nista prezrla najmanjše točke.

In drugega jutra sta šla ob deveti uri skupaj v zapore, dasi sta komaj par ur počivala.

Sedemnajsto poglavje

Večer prej je ječar v Sauve-terra tekom večerje rekel svoji žni:

"Naveličal sem se tega življenja tu. Plačali so mi dobro, torej, lahko zapustim svojo službo."

"Tabi se blede," odvrne njegova žena. "Dokler je gospod Boiscoran tu kot jetnik, še vedno lahko kaj dobiš. Ti ne veš kaj je Chandore družina bogata."

Ostani torej."

Toda kot mnogi drugi možje je tudi Blangin mislil, da je on gospodar v hiši.

Začel je ugovarjati. Prisegal je in rotal, da so se stene tresle. Neprestano je zatrjeval, da je on gospodar. Toda —

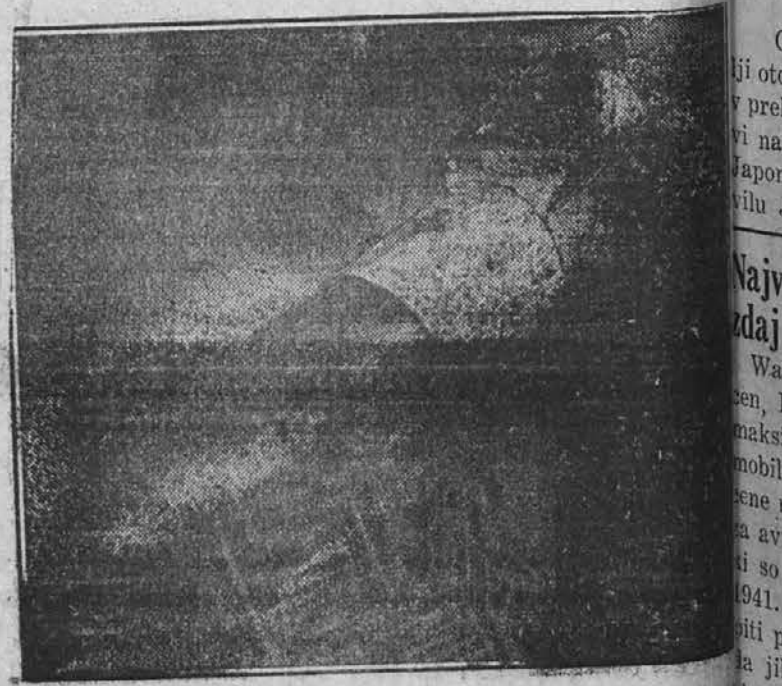
Toda kljub vsemu temu je bila žena odločena, da mora ostati in ostal je. Sedel je na pročelju zaporov, premišljeval vsakovrstne stvari, kadil pipo, ko prideta gospoda Magloire in Folgat, ki mu pokažeta dovoljenje sodnika

Galpina. Ječar je vstal, odvetnika stopila k njemu. se ju je bal, ker mu ni bilo no, če jima je Diana za skrivnost ali ne. Vljudno gne čepico z glave, vzame iz ust in reče:

"Ah, gospoda sta prišla! podu Boiscoranu? Takoj pokažem pot, samo dajte mi da poiščem ključe."

Toda gospod Magloire ga ni bi za rokak.

"Kako se počuti gospod coran?" vpraša.

Na sliki vidimo 110 funtov težko nemško "kitirsko" bombo, ki je narejena tako napravljen, da povzroči veliko paniko med napadenim ljudstvom, ker prileti na zemljo s strašnim tulenjem.

RAZPIS SLUŽBE

V smislu pravil Slovenskega društvenega doma v Clevelandu, Ohio, se razpisuje službo oskrbnika Doma. Pismene prijave pošljite na tajnika Doma: Andrew Ogrin, 18508 Shaker Ave., Cleveland, O., telefon KENmore 1107-J, najkasneje do 15. februarja. Za več pojasnila se obrnite na tajnika Doma.

Direktorij Slovenskega društvenega doma

AMERIŠKA DOMOVINA

bi morala biti

v

vsaki slovenski hiši

Angleški premier Churchill se je srečno zopet vrnil v Anglijo iz obiska v Zd. državah. Na sliki ga vidimo z dolgo cigaro v ustih. V Londonu ga je sprejel njegov sin, major Randolph Churchill, levi na sliki.

VESELICA

bo popolen uspeh, ako jo oglašate v

"AMERIŠKI DOMOVINI"

Društva imajo izjemne cene na oglasih

ŽENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskarna vam tiska krasna poročna rabila po jako zmerni ceni. Pri- dajte k nam in si izberite vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

HENDERSON